

Arrest

nr. 178 251 van 23 november 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 22 juli 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 juni 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 augustus 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 5 september 2016.

Gelet op de beschikking van 18 oktober 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 november 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. LUYTENS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. In de beslissing wordt o.a. vastgesteld dat verzoekster haar identiteit niet vaststaat en dat haar verklaringen betreffende de voorbereiding van het huwelijk, de ceremonie zelf, het huwelijksleven op zich, als de uiteindelijke scheiding kort zijn en niet doorleefd. Voorts blijkt dat verzoekster niet adequaat kan verklaren waarom zij pas twee jaar na de vermeende scheiding besloot om haar land te ontvluchten.

De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot bovenstaande vaststellingen duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. Verzoekster brengt in haar verzoekschrift geen valabele argumenten bij die de desbetreffende vaststellingen weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven. Zij onderneemt hiertoe geen ernstige poging, doch beperkt zich louter tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze vergoelijken en minimaliseren van de bevindingen van de commissaris-generaal.

In de mate verzoekster aanhaalt dat met betrekking tot de geboorteakte het wel degelijk plausibel is dat zij in Dhaka is geboren op een moment dat haar moeder in feite slechts op familiebezoek was in Dhaka, maar steeds spontaan Faridpur heeft opgegeven aangezien zij daar sinds haar geboorte steeds heeft gewoond en haar familie trouwens ook en dat het dus pas bij het opvragen van de geboorteakte is dat zij dit zelf heeft opgemerkt in een officieel document, verwijst de Raad naar de bestreden beslissing waaruit blijkt dat: "Een geboorteakte geeft wel een indicatie van uw identiteit maar is geen onweerlegbaar bewijs. In dit verband wijst het CGVS bovendien op een aantal eigenaardigheden met betrekking tot de inhoud van uw geboorteakte. Hierop staat dat u in Dhaka geboren bent, hetgeen u ook bij het CGVS verklaart. Nochtans beweerde u bij uw asielaanvraag dat u in Faridpur geboren bent. U verklaart deze discrepantie door te stellen dat u dit pas zag op de geboorteakte die H.(...) M.(...) u bezorgde (p. 2). Het CGVS kan hier maar weinig geloof aan hechten. Immers in het verleden beschikte u al over identiteitsstukken en bovendien maakte u uw school af. Het is dus niet geloofwaardig dat u, die uw beide ouders tot in volwassenheid kende, uw werkelijke geboorteplaats nu pas zou kennen. Het wijst eerder in de richting van een vervalsing van de geboorteakte die u voorlegt. Deze vermoedens van een gesolliciteerd stuk worden versterkt doordat het enkel een Engels exemplaar betreft en door de registratiedatum van deze akte: namelijk op 18 mei 2015, dezelfde dag waarop het stuk werd afgeleverd. Het gebrek aan bewijskrachtige identiteitsstukken wekt bijgevolg eerder het vermoeden dat u uw echte identiteit voor het CGVS tracht te verhullen. Hierdoor kan niet met zekerheid worden vastgesteld dat andere documenten die u neerlegde of nog zou neerleggen wel degelijk uzelf betreffen en komt uw volledige relaas op de helling te staan. Gelet op deze vaststellingen, samen met het feit dat vervalste documenten veelvuldig voorkomen in Bangladesh (administratief dossier, Landeninformatie, Subject Related Briefing "Bangladesh "Corruptie en (ver)vals(t)e documenten in Bangladesh") kan geen doorslaggevende waarde worden gehecht aan de echtheid van de door u voorgelegde documenten. Bovendien kan de door een asielzoeker bijgebrachte documenten slechts bewijskracht worden toegekend voor zover ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen. Echter, zoals blijkt uit de komende bespreking, wordt uw asielrelaas gekenmerkt door tal van vaagheden en onaannemelijkheden waardoor de geloofwaardigheid van uw asielrelaas volledig ondermijnd wordt." Verzoekster weerlegt noch ontkracht deze vaststellingen.

Met haar argumentatie dat uiteraard niet valt te ontkennen dat zij eerder terughouden en gedeprimeerd is door de omstandigheden die haar te beurt zijn gevallen gedurende de laatste jaren, sinds haar huwelijk en dat dit uiteraard verklaart dat zij niet honderduit praat of enthousiast over dat huwelijk zou kunnen vertellen, biedt verzoekster geen afdoende verklaring voor de vaststelling dat haar verklaringen gaande van de voorbereiding van het huwelijk, de ceremonie zelf, het huwelijksleven op zich, als de uiteindelijke scheiding kort en niet doorleefd zijn. De Raad merkt op dat van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor haar leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van haar asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van haar vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Zij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen daar op haar de verplichting rust om haar volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure.

Stuk 3 doet geen afbreuk aan de gedane vaststellingen uit de bestreden beslissing.

Dergelijk algemeen en weinig of niet ernstig verweer is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekster haar asielrelaas, te ontkrachten.

Deze vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg lijkt verzoekster niet aan te tonen dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Bangladesh."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 18 augustus 2016, voert verzoekende partij aan dat zij thans wel haar identiteit aantoonst aan de hand van haar geboorteakte. Zij wijst erop dat zij stappen heeft ondernomen bij de ambassade van Bangladesh teneinde in het bezit te worden gesteld van een paspoort, doch dat er nog geen resultaat is. Verzoekende partij vervolgt dat zij een kwetsbaar profiel heeft aangezien zij een gescheiden vrouw is met een kind buiten het huwelijk. Op de vraag of het kind werd erkend door de vader en verzoekende partij contact heeft met de vader, antwoordt verzoekende partij dat de vader een vriend is, maar gehuwd is met iemand anders en onder druk van de Bengalese gemeenschap wel erkent dat hij de vader is van haar kind.

Betreffende verzoekende partij haar algemene stelling dat zij een kwetsbaar profiel heeft aangezien zij een gescheiden vrouw is met een kind buiten het huwelijk, wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing op grond van verschillende vaststellingen, welke door verzoekende partij niet worden ontkracht of weerlegd of in een ander daglicht gesteld, terecht wordt geoordeeld dat verzoekende partij haar relaas niet aannemelijk of geloofwaardig is, en dat zij door haar vage en weinig onderbouwde verklaringen verhindert een duidelijk en ondubbelzinnig beeld te schetsen omtrent uitermate essentiële elementen in het kader van haar asielaanvraag, zoals o.a. en inzonderheid haar identiteit, familiale situatie, reisweg en recent verblijf. Verzoekende partij laat alzo na en verhindert om op een concrete, duidelijke en eenvormige wijze haar reilen en zeilen aan te tonen en aannemelijk te maken, zowel wat haar periode voor haar vlucht uit Bangladesh als haar verblijf en situatie nadien betreft.

Verzoekende partij oppert zeer algemeen dat zij thans wel haar identiteit aantoonst aan de hand van haar geboorteakte, doch ze ontkracht, noch weerlegt de verschillende vaststellingen in de bestreden beslissing op grond waarvan terecht en pertinent wordt geoordeeld dat aan de door haar in het kader van onderhavige asielaanvraag neergelegde geboorteakte geen bewijswaarde kan worden verleend.

Waar verzoekende partij laat gelden dat zij stappen heeft ondernomen bij de ambassade van Bangladesh teneinde in het bezit te worden gesteld van een paspoort, doch dat er nog geen resultaat is, stelt de Raad vast dat verzoekende partij, die dit niet betwist doch daarentegen zelf bevestigt, tot op heden geen origineel Bengaals paspoort neerlegt.

De Raad wijst er ook op dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* niet het geval is, zoals blijkt uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen.

Verzoekende partij legt aldus tot op heden geen enkel origineel en bewijskrachtig document neer waarmee zij haar verklaarde identiteit kan staven. Haar identiteit, nochtans een essentieel element is in de asielprocedure, staat derhalve niet vast.

Verzoekende partij stelt daarnaast, waarmee zij haar eerdere verklaring dienaangaande aan de commissaris-generaal herhaalt, dat de vader van haar kind onder druk van de Bengalese gemeenschap wel erkent dat hij de vader is van haar kind, doch ze licht niet toe en toont niet aan of er al dan niet sprake is van een officiële erkenning van het kind. Ze laat de Raad hiervan bijgevolg volledig in het ongewisse.

Verzoekende partij brengt derhalve geen valabele argumenten bij die de in de beschikking van 18 augustus 2016 opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Bangladesh.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig november tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS